

Per dinamitar la pista d'atterratge, Primàries

written by Carles Suárez i Graells | 25 de maig de 2019

Toni Castellà, Elisenda Paluzie, Jordi Graupera, Anna Arqué, Joel Joan, Uriel Bertran o Núria de Gispert, entre altres, van publicar el 6 d'octubre del 2017 el manifest "I ara, la declaració d'independència", on s'apostava per aprofitar la fallida espanyola, la mobilització popular i l'atenció mediàtica internacional per complir amb la Llei del Referèndum i implementar els resultats de l'1-0.

El manifest, que va assolir cent mil signatures en 24 hores, va ser ignorat per la premsa processista i per les direccions dels partits "sobiranistes".

La resta de la història ja la coneixem: la humiliant suspensió de la declaració del 10-0 davant de mil periodistes internacionals amb la transmissió en directe arreu del món. Espanya recuperant la iniciativa, empresonant els Jordis el 16-0; aplicant el 155; destituint el govern; dissolent el Parlament; convocant eleccions autonòmiques pel 21D, i empresonant la resta del Govern que no havia marxat el 3 de Novembre.

Cap partit demana complir amb l'aprovada Llei de Transitorietat. Cap partit demana boicotejar les eleccions il·legals del 21D. Cap partit denuncia el col·laboracionisme institucional durant els mesos del 155. Cap partit demana la constitució de l'Assemblea de Càrrecs Electes, creada justament per liderar el front institucional en cas d'empresonament del Govern.

Les cessions institucionals des del 21D són incomptables: la forçada dimissió dels exiliats, la no investidura del president Puigdemont, la no restitució del govern legítim, la no aprovació de les 16 lleis suspeses pel TC, la no

recuperació del ple funcionament de la hisenda catalana, la suspensió de drets i sou dels diputats represaliats, el retorn a l'autonomisme i l'abandonament *sine die* de l'objectiu de la independència.

La imatge més simbòlica del retrocés i les derrotes dels darrers 19 mesos es va presenciar a la sessió constituent del Congrés Espanyol. La darrera vegada que s'havia vist a Oriol Junqueras en una cambra parlamentària fou el dia que es proclamà la independència. De proclamar la independència a la seu de la sobirania nacional a demanar clemència a la seu parlamentària de l'estat opressor.

La suspensió d'ahir dels diputats electes s'ha intentat canalitzar amb electoralisme caïnita, en lloc d'atacar el caràcter autoritari i franquista de l'Estat Espanyol i atacar el PSOE, enfront l'enèsima evidència que és un pilar del règim que mai acceptarà de forma voluntària una solució democràtica.

En lloc d'exigir un diàleg en condicions d'igualtat i evitar cap negociació mentre Espanya retingui els presos i no permeti el retorn dels exiliats, s'accepta un "diàleg sense condicions" que només condueix a clars retrocessos polítics i allunya la independència per dècades.

Cap partit ha intentat o sabut o volgut canviar la cadena d'esdeveniments negatius i retrocessos des de l'octubre del 2017. Ni cap mínima autocrítica, ni anàlisi d'errors per evitar que es repeteixin.

S'està creant una pista d'aterratge per retornar a l'autonomisme dels 90. Com si l'exercici autonòmic fos la normalitat política de Catalunya. Com si els fets del 2017 fossin l'error que cal oblidar, demanar perdó, condemnar, prometre no repetir. La contrareforma torna a sortir victoriosa i sols ens queda abaixar el cap.

Per als dos grans partits, sembla que la prioritat sigui mantenir els càrrecs institucionals, ja sense cap projecte de

crear un estat independent. Per al tercer partit, sembla que prefereixi recuperar la comoditat de la irrellevància, sense assumir les contradiccions del procés sobiranista i abandonant tota ambició de crear i escalar un estadi de desobediència civil generalitzat.

Qualsevol crítica al retrocés és titllada d'insolidària amb els represaliats, i desapareix dels circuits informatius controlats –directament o via subvencions– pels dos grans partits.

La claudicació seria imbatible i tindria el consens polític i mediàtic processista si no fos per les Primàries.

Toni Castellà, Elisenda Paluzie, Jordi Graupera, Anna Arqué, Joel Joan, Uriel Bertran o Núria de Gispert entre altres, han fet possible les Primàries, l'exercici d'apoderament popular i de democràcia directa per elegir representants institucionals més massiu de la història del país.

Les Primàries són una resposta als errors del 2017, una resposta al partidisme sectari, una resposta al vincle entre la classe política i el sector privat conservador temerós dels costos de la independència, una resposta a la verticalitat del lideratge institucional enfront de les bases. Les Primàries eviten que la representació electoral de l'independentisme sigui usurpada exclusivament per posicions autonomistes.

A Barcelona, la participació en les Primàries internes fou la més gran de la història de Catalunya, com també ho va ser l'aprovació del programa electoral. Les propostes més votades van ser les referents a alinear la ciutat amb el control del territori i la construcció d'un estat independent.

En canvi, tant ERC com Junts per Catalunya van canviar en els despatxos allò que els militants havien elegit en urnes, substituint els caps de llista després de les consultes internes.

L'entrada de Jordi Graupera i Maria Vila a l'Ajuntament evitarien que Barcelona es posés al servei de la pista d'aterratge autonomista, mentre permetria consolidar un subjecte polític alliberat de la vella política.

Amb uns quaranta-cinc mil vots a la candidatura de Primàries que tanca la consellera Clara Ponsatí, entraria també la número tres, Diana Coromines, que des d'una Delegació a l'exterior es va oposar al col·laboracionisme del *sottogoverno* català amb el 155, i va liderar el manifest per una acció exterior al servei del procés sobiranista i evitar que es recol·loquessin a dit els delegats a l'exterior que havien abandonat les Delegacions el 27-0.

Delegats que van ser recol·locats a dit justament per Ernest Maragall, que ocupava en aquells moments la Conselleria d'Exteriors. El mateix conseller que durant els sis mesos com a màxim responsable de l'acció exterior catalana es va negar a visitar el president Puigdemont, el màxim actiu de l'acció exterior catalana. Si va posar els interessos del partit per sobre els interessos del país, què no farà a l'Ajuntament?

Perquè un bon resultat a les municipals permetrà el salt qualitatiu de les Primàries a escala nacional per confrontar l'autonomisme a les pròximes eleccions. Per dinamitar la pista d'aterratge autonomista; enfront de la vella política de despatxos que ja ha demostrat la seva incapacitat per aconseguir la independència; per uns Ajuntaments al servei de la majoria democràtica del país; a les municipals, Primàries.